

כדורגל

הגבירות לא חששו

(ראה עמודים 8-9)

הקהל שבא עונד עיניות, לבוש חליפות כהות הצטייד להצגה הראשונה גם במשקפות המיועדות לתיאטרון. ההצלחה הראשונה של הפרמיירה התבטאה בדבר גשמי: הקופה. למשחקי הקבוצה הסקוטית נהרו רבבות, כשהם מלאים רוח חגיגית וצפיה לקראת משתה שלא נראה בארץ זה זמן רב.

לא תהיה רכבת: אפילו הגשמים, בע"ל הדיים המעודנות והצפרנים האדומות, לא חששו הפעם לבוא לאיצטדיון. הן נטשו את בתי הקפה של אחריצהיהם ובאו כדי לראות כיצד נלחמים 22 כדורגלנים על כדור אחד.

סרן אדירסלומון, שקבל עליו את הסדר במגרש עצמו, דאג לכל פרט: כל אדם שבא לאיצטדיון, מציודי בכרטיס, הגיע למקומו בשלום. הגבירות הכבודות לא חששו לבוא עם גרבי ניילון מכיון שהמקום הוא מרווח. החלוקה של היציעים לאזורים פתרה הרבה בעיות והקלה על האנשים להגיע למקומותיהם המיועדים.

גדול" — זו היתה ההרגשה של האוהד הממוצע של כדורגל שחכה בצפיה מהולה בחר"דה לקראת מפעל בעל קנה-מדה ארצי בעיר הגנים.

אם כי הסדר במגרש ובכניסות היה משובע רצון הרי הכבישים הרגו את המצב. הדרך הרחבה ביותר בארץ לא יכלה לעמוד מול עומס המכוניות מכל הסוגים שמהרו לעבר האיצטדיון. כל הדרכים הובילו למגרש — אך רובן היו הסומות. הפקקים וההתנגשויות הקטנות עשו את שלהן ומי שלא ראה את הנולד והקדים בשעתים, הגיע בגס לבעיטת הפתיחה של הציר הבריטי — הסקוטי אלכ"סנדר נוקס הלם.

מחלתיים. במשך הימים האחרונים התינה עבודה קדחתנית ליישור המגרש. כש"ראיתי את המגרש ביום השני, חליתי במחלת ים!" אמר הקפטן הסקוטי. "האומה דתה לגלים. אולם עתה המגרש מצויין!" ואכן, העבודה נסתיימה לפני המשחק הראשון.

פחות מוכנים היו השחקנים עצמם. הם היו עייפים מטיוליהם לנצרת, חיפה והגליל, לא הספיקו לנוח כראוי מן הדרך, להסתגל לאקלים החם שלא היו רגילים לו. איננו יכולים להתכסות בלילה, נאנח המנהל. אמר אחד מהם בהצלה: "ההארחה הטובה

אברהם בנדורי בני כדור על הארץ

צריך לסבול

היתה תחבולה לעינינו!" חיי הפנוקים, שפע כזה של טיולים אינו רגיל בין הקבוצות המסיירות, במיוחד הקבוצות המקצועיות. הספורטאי זקוק לחיים מסודרים, לא למסיבות הרודפות קבלות-פנים וגשפי רקודים. המארחים הגדילו לעשות: אם לא שמעו הסקוטים על כדורגל ישראלי לפני בואם, הרי עתה יספרו על היחס הלבבי להכריהם.

חכם על האיצטדיון: "כמה קבוצות כונני תגענה לארץ במשך שנה?" שאלה זו חזרה ונשנה באיצטדיון הרמתני המדושא. מגרש כזה יעמוד ויחכה זמן רב עד שיהיו מפעלים בינלאומיים ראויים לשמש. חגיג עצמאות וימירצות יאפשרו לנצל את הנכס החוש. אך אם יהיה ספורט מסודר הרי הגמר על גביע המדינה יכול ליהפך גמיך למאורע

מחיר מפויפל: הקהל שבא לאיצטדיון היה עד למשחק כדורגל מרכזי ושתי הפועות לואי: ריצת 1000 מטר וקפיצה למים. עבור הצגה משולשת זו שלם מחירים מפולפלים למדי. לא בכל יום זוכים ליבוא סקוטי בלי דביזים, ואם יש כבר הודמנות כזאת יש להריק את הכיסים רבים. הפסידו חצי-יום עבודה לכבוד המאורע הגדול, ונמצא שהפסדם הכפול עמד שקול נגד ההתחרויות המשולשות.

רצו להכשילנו: הקהל נהר למשחק למרות החום שהטילה ביתר על משחקי הסקוטים. זה היה צריך להיות מקור לשמחה שהדגל הבריטי מתנופף, לאחר שלש שנים, על התרון באיצטדיון ולא על כל תורני תחינות המשטרה בכבישי הארץ. אולם הביתרים טענו שמארגני משחקי נדני בארץ נהלו משחק דו-פרצופי: בעוד שסיימו את המשא ומתן עם הפועל על עריכת המשחק השני המשיכו לנהל משא ומתן עם נציגי ביתר כדי למשיך את העניין. הדבר טעון בירור, אך המברק שנשלח ע"י הסקוטים לארצם בסיפור המעשה אין בו כדי להוסיף כבוד לכדורגל הישראלי. אחד הנואמים עמד על נקודה זו באמרו: "רצו להכשילנו ולא הצליחו".

נאמת, טכנת וכדור: בעוד שהקהל זורם בכיון למגרש החל טכס תוכנת האיציטדיון באחרון. הסיבה ניתנה על המגרש: אחורי שתי הקבוצות. הכלה אחרה לחתונתה, המוזמנים והרב ישובו וחיכו, עד שתגיע הכלה ותוריד את הצעיף מעל פניה. לאחר שהגיעו השחקנים אי אפשר היה להתחיל מיד במעשה אשר בשבילו באו עשרות האלפים: המשחק. שתי המחלות: נאמת וטכנת נתלכדו הפעם. אי אפשר היה להחמיץ הודמנות לנאום בפני 40,000 איש. כל אחד מהנואמים חשב כך, האריך בדבורו. היו שדברו לענין, היו שחלקו מחמאות לעצמם, היו שהתרוממו לקראת ה"רגע החגיגי, היו שניסו לגמור חשבונות ריב ישנים. משך אחד הסקוטים בכתפיו ונאנח: "אין דבר, צריך לסבול!"

מכיון שברגעים מסויימים התאכזב הקהל ממהלך המשחק, באו המצבים הקומיים כדי לשוכם את הנפש. הכדור שבילה את מרבית זמנו על הדשא, יצא לשחות קצת במים הזוררים מים שהקיפו את האיצטדיון. לפעמים הצטרף אליו אחד הנערים שהופקדו כדי לשמור עליו ולהחזירו למגרש. ההצלחה לאיצטדיון המרוקף בסדרנים מכחוזן ובמים צלולים מבפנים היתה מלאה. רק עתונאי אנגלי, בוב קינגסלי, שנלווה אל הסקוטים, היה מאוכזב: כיון שהבירה הישראלית טובה מהאמריקנית, היה כדאי למלא את התעלה בבירה.

20 סיגוריות מספיקות: שוערם הצ'ירי (19) והבטוח של הסקוטים, ביל בראון, לא הוכרח להתאמץ יתר על המדה. אם כי הוא מתגייס לצבא בעוד חדשים מספר, אין הוא דואג. הוא ירותק למכרות הפחם או למספנה ויהיה בבית. בנתנים כבר חתמו, האירחים המקצועיים חווה עם שוער חדש, העולה על השוער הצעיר. אולם ההגינות כלפי שחקן חשובה יותר מנצחון, עד שבראון גיויים

אברהם בנדורי והכדור באויר ברגעים מסויימים

לצבא, יעמוד הוא בשער. כאשר הציעו לו לקרוא רומן בלש" בשעת המשחק נגד מכבי, נוכח חוסר העבודה, אמר: "מספיקות לי 20 סיגוריות!"

בתיספר

לעזאול המחלקה

סליחה אדון, מה השעה? זו היתה השאלה הרגילה בתחרויות וטכס הגמר של כנוס הספורט בבתי הספר היסודיים והתיכוניים בתל-אביב. השאלה לא נבעה משעמום. להיפך: הנערים הרבים שהקיפו את האמפייתאטרון הרמתני לכדורסל רצו להשאר ולראות בגמר התחרויות אך חזקה עליהם מצוות הוריהם לא לאחר לשווב.

שמחה, גזיו כוח זוריונות. לאחר שהתלמידים הספורטאים הזיעו כראוי עלה מנהל המחלקה המקצועית במשרד החנוך וה"תרבות — לשאת דברו: "אני שמח לגלוי הכוח והזוריות של הנוער שלנו... השמחה נמהלה בצחוק רם מפי התלמידים שהגיבו בחריפות וללא בושה: "ומה עושה זה לשם העלאת רמת השעורים בהתעמלות בבתי הספר? כמה אולמים התעמלות מתאימים נמציאם בבתי הספר העממיים והתיכוניים? כמה שעות מוקצבות לאימון גופנים לסעורי התלמוד והאנגלית?"

"לא נותנים לעבוד", נאנח מורה צעיר ונמרץ להתעמלות, "לא אכפת לי כל-כך המורים וה"פקוח על החנוך הגופני שליד אגף החנוך העושים רושם, אך מה הם עושים? לעזאול שתלך המחלקה והאגף, אך חבל על הילדים."

A large section containing a crossword puzzle grid with numbers 1-59, a list of clues in Hebrew, and a section titled 'תחרות הכותרות לקריקטורות' with a list of names and dates.